На зеленій галявині посеред густого лісу жив гарний олень. Віддавна тут мешкали його мати й бабуся, і всі мали це місце за свою домівку. Ніхто із звірів не заходив туди пастися, знаючи, що тамтешня трава належить оленеві.

Та якось золоторогий красень захворів; не міг ні бігати, ні пастися, лежав на зеленій траві й жалібно стогнав.

Почула той стогін коза, яка саме минала галявину. Підійшла до оленя, питає:

— Ти що, занедужав, сусіде?

— Ох,— відказує олень,— болить мені все тіло, не можу ні їсти, ні пити.

— Бажаю тобі якнайшвидше одужати!

— Дякую,— мовив олень і заплющив очі.

Коза намірилася йти, та побачила на галявині зелену, соковиту траву. Покрутилася й подумала: все одно олень не їстиме — чи не попастися трохи? Та й наїлася трави досхочу, а тоді подалася додому. По дорозі зустріла двох корів-сусідок.

— Добрий день, чули новину?

— Яку?

— Олень занедужав, болить йому все тіло, він лежить і стогне.

— Ой лишенько! — жалісно вигукнули корови.— Треба піти навідати його.

— Я вже там була, трохи його розважила.

Невдовзі корови прийшли на галявину до оленя.

— Як здоров'ячко, любий сусіде? — питають.

— Ох, занедужав, і сам не знаю чого, болить мені все тіло, що й підвестися не можу. Дякую, що навідали.

Корови трохи постояли біля оленя, побажали йому якнайшвидше одужати та й подалися геть. А по дорозі червона каже до чорної:

— Глянь лиш, яка зелена соковита трава!

— Я помітила, коли ми ще сюди йшли, та й подумала: чом би не поласувати...

— Авжеж, авжеж! Нумо скуштуймо!

Скубнули корови траву — ой же і смачна! Понапасалися добре та й почимчикували додому, ситі та веселі. Дорогою зустріли коня з віслюком, що дуже кудись поспішали.

— Куди це ви так квапитеся? — питають корови.

— Таж олень занедужав, ідемо навідати,— відповідають ті.

— Ідіть, ми саме від нього вертаємось.

Незабаром кінь з вислюком дісталися галявини, розпитали оленя, як він почувається, чи не хоче, бува, чого, а тоді попрощалися й пішли. Аж ось побачили соковиту пашу.

— Чи не поскубти травички? — каже вислюк.— Олень усе одно занедужав, і вона пропадає марно.

— Чому б не поскубти,— згодився кінь.

Понапасалися добре, згадали, що вже час і додому.

На другий день на галявину прийшла коза із своєю сестрою. А вертаючись додому, знову поскубли зеленої травички. Те саме зробили корови, кінь з вислюком, ватага кролів та зайців, які теж дізналися про оленеву хворобу й забажали навідати його. А ще згодом прибігли вівці з ягнятами та черідка телят. Пробули з оленем весь день, розважали балачками, зичили здоров'я, а коли пішли — не залишилось на галявині жодної травички. Все випасли оленеві друзі.

На ранок олень трохи оклигав, підвівся з землі й захотів попастися, адже кілька день ріски в роті не мав. Проте хоч скільки він нахилявся — не міг намацати ні травинки.

"Ой лишенько,— подумав,— це ж мої сусіди випасли всю траву. Що тепер робити, немає ж сили піти попастися кудись іще: невже конати з голоду?"

На той час галявиною бігла лисиця. Побачила оленя, розпитала за все й засміялася:

— Не журися, я принесу тобі оберемок трави й води напитися, ще й розуму навчу: ніколи не водися з кепськими товаришами, від них завжди більше шкоди, ніж користі.